

VARJUPAIKADE MTÜ

KÄPA ALL

VARJUPAIKADE MTÜ KVARTALIKIRI

TASUTA

Ütleme sõpradele „aitäh“ • Teeme kokkuvõtteid
Varjupaikade tegemistest sel aastal • Jagame nippe
koeraomanikele ja palju muud

Toimetaja veerg

Tänavune sügis on olnud mitte ainult tavatult pikk, vaid ka viimase paarikümne aasta kõige soojem, kui uskuda sünoptikute võrdlusandmeid.

Ka esimese lume õhuke kord on maad katmas olnud tavapärasest hiljem ja sulanud mõnes kohas juba mõne tunni jooksul ning uut lumesadu ega püsisivat lund polnud novembri jooksul üheski Eestima paigas.

Koeraomanikele on see olnud kui kingitus – pikakadeks jalutuskäikudeks, väljasõitudeks, treeninguteks värskes õhus on aeg olnud lihtsalt oivaline.

Selles, mida toob talv, on nii sünoptikud kui ilmatargad päris erinevatel arvamustel – ühed hoivatavad käre pakase, tugevate lumetormide ja nii karmi talve eest, millist pole veel nähtud, teised ennustavad mõõduka lumekorja ja külmakraadidega talve, mil vaid mõni paarikümnest kraadist suurema külmaga perioodi on.

Ükskõik, kas talv tuleb pehme või karm, lühike või pikk, talvisel perioodil tuleb koertele tavapärasest enam tähelepanu pöörata. Millele just nimelt – sellest saab lugeda artiklist, mis ongi pühendatud koerte talvisele hooldusele.

Et käes on aastalõpp, kokkuvõtete tegemine, lõppevale aastale tagasivaatamise aeg, siis teeme seda meiega.

Selles numbris on lühemalt ja pikemalt juttu sellest, mis erinevates varjupaikades olid meelde jäävaimad sündmused ja kes olid need eriti südamesse pugunud loomad, kelle lood aasta lõpuski veel erksalt meeles on.

Kõikidele neljajalgsetele ja nende omanikele rahulikku jõuluaega ja toredat aastavahetust soovides,

ANU KUURA
Käpa All
peatoimetaja

Sisukord

- 3 Varjupaigas toimub
- 4 Aitäh sõpradele
- 5 Järjejutt
Mida talvel koera eest
hooldamisel tähele panna
- 6 Päevakajaline
Aasta varjupaikades
- 14 Nädala loomad
18. november - 22. detsember
- 16 Silmailu/lõpetuseks

Käpa All on Varjupaikade MTÜ elektrooniline häälekandja.

Soovid värskaid teateid e-postile? Saada enda nimi e-postiaadressile info@varjupaik.ee

Varjupaikade MTÜ
Lisainfo: Triinu Priks, tel 504 6102
Kaanefoto: Karoliina Kansi
Toimetaja: Anu Kuura
Keelekorrektor: Helin Roosileht
Ilmub umbes 4 korda aastas, vahel ka rohkem
Kujundus:

Printec
trükk | print | reklaam

Valga loomad talveks valmis

Valga loomade varjupaik sai tänu YIT Ehitusele ja Laarmann&KO AS ettevõtetele uue kasside soojaku

Valga loomade varjupaiga koerad said omale talveks uue sõbra - soojaku.

Valga loomade varjupaiga koerad ei pea sellel talvel enam külmetama!

Seni olid Valga varjupaigas kõik koerad õues aedikutes, sest puudu

oli soojak väiksemate ja külmaõrnade koerte jaoks. Nüüd on probleem lahendatud. Suur tänu ja sügav kummardus Oliverile ja Katrinile!

Oktoobri keskel organiseeriti ka Pärnu varjupaika uus soojak kassidele. Aitäh, YIT Ehitus ja Laarmann&KO AS.

Heategu on hea tegu!

Royal Canini varajane jõulukink

Selle koera silmad löid särava, kui ta nägi kõike seda Royal Canini loomatoitu

Mis saaks olla parem kui varajane jõulukink?

Novembri keskel said kõik meie viis varjupaika varase ja maitsva jõuluhõngulise kõhutäie Royal Cani-

nilt.

Kõigile varjupaikadele annetati sarnane kogus erinevaid loomatoite. Toit toimetati muide ka ise kohale. Aitäh!

1964

päeva ootas väikest kasvu emane kassike Küpsis uude koju saamist. Küpsis leiti 2. juulil 2008 Viljandist.

Päevatulu loomadele

4. oktoobril oli rahvusvaheline loomakaitsepäev. Selle puhul annetas Tallinnas toimetav kauplus Aarete Laegas kogu oma päevatulu Varjupaikade MTÜ-le.

Kokku annetas Aarete Laegas 45 eurot. Suur aitäh!

Aarete Laegas tegeleb vähekaostatatud riiete kogumise ja sorteerimisega ning seejärel kõlblike asjade abivajajateni toimetamisega.

Aarete Laegas

Kahe lausega

Buduaar Gourmet Perle fotokonkursi "Eriline kass 2013" võitis Valga varjupaigast pärit Pätu. Palju õnne Pätule ja tema perele.

15. novembril leidis peremehe meile hädalavajalik suur loomakaal, mille maksumusest poole tasus EST-Doma OÜ. Aitäh, tegev-direktor Jaanus Vahtra ja veebi-peremehed, kes annetasid teise poole.

Viljandi varjupaik avas huvilistele oma ukseid 25. novembril. Ühisnädala raames, muide.

Aitäh, Tarvo, kes sa sõidad vahel varjupaiga juurde, avad kaubikuksed ja tõstad sealt maha hunniku toitu. Seekord nähti sind Viljandi varjupaigas 30. novembril.

Aitäh!

Aasta oli meie jaoks tegus nagu ikka. Aga ilma abivalmis vabatahtlike, heade toetajate ega sponsoriteta ei saaks me selle kõigega hakkama. Palun võtke vastu meie šiirad tänusõnad kõige eest, mis te olete kodutute loomade healuks teinud. Uhtmoodi olulised on nii vabatahtlikud, kes varjupaiga loomadega jalutamas käivad kui ka sponsorid, kes annetavad meile tuhandete eurode eest loomatoitu.

Mida talvel koera eest hoolitsemisel tähele panna

Kümme lihtsat nippi, mida koeraomanikud oma neljajalgse sõbraga tegeledes kõrva taha panema peaksid.

Pärast jalutuskäiku pühkige või peske koera käpad, kõhualune soola ja lumest puhtaks. Kui koer soola ja teisi jäätumistvastaseid kemikaale sisse lakub, võib see olla talle surmavalt ohtlik. Paks lumekord käpapadjandite all võib padjandeid kahjustada, need võivad lõheneda ja hakata veritsema. Selle vältimiseks kasutage käpakaitsemeid või käpavahasid.

Pikakarvalistel koertel on soovitatav varvaste vahelised karvad lühemaks pügada, sest need ei kaitse käppasid külmetuse eest, vaid soodustavad lumeklompide kogunemist käpa alla ja põhjustavad ebamugavust.

Pikkade lontis kõrvade ja pika karvaga koertel võib ka kõrvaotsad käpavahaga kokku määrada, see ta-

kistab lumeklompide kogunemist kõrvaotstes.

Kui koer on väga lühikese või õhukese karvaga, muretsege talle talveriiet. Mantel peaks kindlasti katma selja- ja kõhuosa, seda eriti väikestel ja madalajalgsetel koertel (näit. taksid).

Mitte kunagi ei tohi koera külmaga üksi autosse jätta, sest auto võib muutuda külmkapiks ning koer võib ära külmuda. Kui võtate loomad kaasa talvisele reisile, peate nad endaga igale poole kaasa võtma.

Haiged, vanad või külmakartlikud koerad on külmale vastuvõtlikumad. Ärge laske neil kaua väljas olla. Kui loom ei taha liikuda ja istub väriseses maha, on viimane aeg kiiresti tuppa minna.

Õuekoerad vajavad talveperioodil rikkalikumat toidumenüüd. Õuekoeri oleks soovitatav siis toita vedela leige pudru või vees leotatud kuivtoiduga, sellisel viisil saab koer juba süües piisavalt vedelikku. Jälgige, et koera joogivesi ei külmuks. Mõ-

ned koerad söövad talvel lund, kuid ettevaatust - ka nemad võivad kurpõletiku saada.

Kui toas elama harjunud koer viib külmal ajal palju õues, peaks üle vaatama ka tema toiduratsiooni, sest koer kulutab külmaga kehatemperatuuri säilitamiseks rohkem energiat.

Toas, kus koer magab, ei tohiks põrand olla liiga jahe ja uste alt ei tohiks tõmmata tuul. Koera magamisemele pange lisatekk ning vajadusel tõstke ase pisut kõrgemale.

Kui vahetate oma autoradiaatori jahutusvedelikku ise, kindlustage, et teie koer ei pääseks antifriisi lakuma. Neile paistab see väga meeldivat, aga antifriisis sisalduv propüleenglükool põhjustab eluohtlikku neerupuudulikkust.

Allikas: www.loomaarst.ee/index.php/Lemmiklooma-tervishoiu-juhised/juhised-elustaadiumitele/taeiskasvanud

Foto: rgbstock.com / brainloc

MEIE AASTA VARJUPAIKADES EHK KUIDAS MÖÖDUS AASTA 2013

Aasta lõpuks on igas varjupaigas jälle pagas kogemusi ja elamusi kogunenud. Kuna 2013. aasta kõige koerasõbralikumaks teoks valiti Valga

vanglakoerte juhtum, pöördusingi esimeses järjekorras nende poole.

ANU KUURA
Käpa All peatoimetaja

Foto: rgbstock.com / scqpix

Valga varjupaiga elu vanglakoertega

Minu küsimustele vastas Valga varjupaiga koeratreener Gaida Helandi.

Alustuseks küsisin temalt, mis jäi vanglakoerte puhul enim meelde, südamesse.

Gaida Helandi: „Vanglakoerad... Loomulikult sain ma kogemust ja kui aus olla, siis see moment, kui koer sai koju, oli kohati ikka nii hea tunne, et mitu päeva olid nagu eufoorias.

Eriti hea meel oli mul Junkeri üle, kes sai oma koju viimasena... Ta kustus varjukas... Dimela omad käsid teda vaatamas, tervis nagu korras.... koer on kurb ja linta lõnta... ja kui uuest kodust hakkas uudiseid tule-

ma, kuidas ta kepsleb ja naudib OMA KODU ja OMA inimesi, siis see oli nii südantsoojendav!

Ja Junker sai koju tänu Facebookile!

Oli nendega tööd teha keskmisest koerast raskem?

Gaida: “Minu üldine arvamus - enamus varjupaiga koeri käitusid paremini, kui mõni ärahellitatud lemmik. Neile tuli vaid näidata, mida neilt oodatakse. Spot, kelle perenaine Kaia siin (Facebookis - toim.) Spoti piltidega aeg-ajalt hullutab, oli ehk kõige keerulisem neist oma üksindusahistuse tõttu.”

Lausa nii tublid?

Gaida: „Jah, lausa nii tublid. Lafeeta oli neist minu eriline lemmik. Elmo uuest kodust jooksu pääsemine ja teda püüdma käimine on ja jääb meelde.

Kurb on varjupaigas muidugi see, et peab tegema valikuid, kes haiguste, kes käitumise tõttu. Paraku on nii, et koju ei saa anda koera, keda ei saa puutada.

Vanglakoertest osa pandi magama, just need, kes ründasid või olid puruhaiged.

Kes jäid, näitasid algul üles argust, taandusid, püüdsid eemale saada, aga kui lasid neil rahuneda, õppisid, et nendega ei tehta midagi halba.“

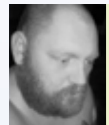

Foto: Tiia Pihlik

Gaida kõikide tõugude sertifikaadi näitusel 10. augustil 2013 Väimelas

Virumaa varjupaiga võlu ja valu

Virumaa varjupaiga juhataja kirjutab, mis nende varjupaigas aastal 2013 enim meelde jäi ja südamesse pugesse.

KALLE RATTASEPP
Virumaa varjupaiga juhataja

Aasta jooksul juhtus palju, seda kõike on raske lühidalt ära öelda. Tuli sisse palju uusi ja toredaid loomi, osad neist olid omaniku kaotanud, osad olid omaniku poolt maha jäetud, osad ise kodudest jooksu pannud. Paljudele leidsime üles vanad omanikud, osaliselt tänu mikrokiipidele, paljudel juhtudel ka läbi meedia. Ka said paljud uue kodu.

Välja võiks tuua ühe koera loo, kes oli varjupaigas juba mitu aastat uut peremeest oodanud, kuni ühel päeval ilmus kohale üks vanem härra, kes esimese asjana tolle koera juurde kõndis, mille peale koer koheselt tantsu lööma hakkas, ja aiast välja tulles toda vanahärrat musidega ja koerakallistustega üle külvama hakkas.

Koer oli sattunud varjupaika eelmise omanikus surma tõttu, nii et ehk meenutas see vana džentelmen talle endist omanikku?

Raske öelda mis koera peas toimub, kuid vanahärra ütles, et ei tea miks, aga millegipärast meeldis talle just see koer.

Vaatasin, kuidas nad koos varjupaigast lahkusid, kuidas vanataat kutsa autosse aitas (ka koer polnud enam esimeses nooruses), ning kuidas nad koos koju sõitsid.

Mõned nädalad hiljem sain toltelt meesetrahvalt telefonikõne, kus ta andis teada, et koer olevat oma

Foto: Varjupaikade MTÜ

Kalle Rattasepp töötab alates 2011. aasta jaanuarist Virumaa kodutute loomade varjupaiga juhatajana

uue koduga väga rahul, ning nende vahel olevat justkui miski side, midagi erilist. See ehk olekski üks juhtum mida tahaks välja tuua.

Mida soovitada kaaskodanikele?

Inimestele tahaks öelda, et nad peaksid loomadega käituma nii, nagu pereliikmetega ikka käitakse: neid armastama, nende eest adekvaatselt hoolt kandma ja neile tähelepanu pöörama.

Samuti tuleks hätta jäänud loomade puhul koheselt kellegagi

ühendust võtta, kas siis meie, loomakaitse või politseiga, olenevalt olukorrast.

Ka lisaksin, et liikluses tuleks teel olevate loomadega käituda nii, nagu käitutakse inimese puhul: kui vähegi võimalik, vältida neile otsa sõitmist, või kui selline võimalus puudub ja ikkagi õnnetus juhtub, siis mitte jätta neid teeäärde valudesse ja vigastustesse surema, vaid katsuda leida neile abi.

Ka loom tahab elada, ning samuti tunneb ta ka valu, just nii nagu inimesed.

Võru varjupaiga loomadetektiiv

Järgmiseks vestluspartneriks on mulle Ülle Solovjova, kes on saanud Võru varjupaiga loomade hääleks oma Facebooki tehtud lehe „Loomadetektiiv“ ja blogiga. Tema südamlikud ja armastusega kirjutatud lood on juba paljude loomasõprade tähelepanu endale tõmmanud.

Jõulud kodus

Võru Kodutute Loomade Varjupaiga peagi lõppeva aastaringi sisse mahub palju helgeid hetki - tee koju on leidnud 80 koera ja peaaegu sama palju kasse. Sada kuuskümmend südantsoojendavat päeva, kui õnnetu eksinud loom sai pugeda oma peremehe sülle või siis hoopis alustada uut ja huvitavat elu, sest vanasse ellu teda enam tagasi ei vajatud... Ja võib-olla ongi nii parem, sest jõuluaja vedavad need loomad pere keskel, kuhu nad on soovitud ja oodatud; hüvasti traagiline ja kurb minevik, hüvasti külm ja nälg...

Aina julgemalt oleme me hakanud lahendada lootusetuna näivaid olukordi, iga looma jaoks on kuskil keegi, kes teda vajab. Ka vana tudisev koerake võib leida selle koha, mis ootas just teda, selle pere, kes just teda oma ellu ootas, tema elutarkust ja hoolivust hinnata ja mõista oskab.

Meenutaks siinkohal mõnda neist - kõige võimatumat ja kõige südantsoojendavat lugu. Need on need lood, mis annavad varjupaiga töötajatele jõu ja tahtmise ikka jälle tulla ja olla ja teha oma tööd.

Sarvik- suur, rumal, tige

See must koer oli siinkirjutaja esimene tõsine katsumus. Loom tiirles raudteeülesõidu juures ristmikul tihedas liikluses ning ilmselgelt ei osanud kuhugi minna. Ei huvitanud teda kott sardellidega ega hea sõna, koer traavis sihitult ja juhmilt signaalitavate autode vahel edasi-tagasi.

Kui järeljooksvad ja tänitavad naised talle juba väga tüütavaks muutusid, võttis suuna üle tühermaa ja raudtee ning kadus majade vahele. Leidsime ta uuesti eramajade vahel mõtlemas, kuhu siis õieti minema peaks...

Kutsusime abivägesid, sest ilmselgelt me seda elukat kahekesi püüda ei suutnud. Lõpuks läks korda koer hooviturka ajada ning ling üle lõriseva ja vahutava koonu libistada.

Varjupaigas hakkas trall otsast

peale. Probleem oli isegi koera toitmine, tema aseme puhastamisest rääkimata. Kuidagimoodi saime ta hooviturka ketti ja seal ta siis istus ja põrnitses. Käisin tema juures juttu ajamas ja lohutamas. Pikapeale koer harjus, aga oli ka selge, et hoida agressiivset ja ohtlikku looma varjupaigas ei ole mõistlik. Vana ja nõder oli ta pealegi... Koera tulevik oli tume...

Ning siis koitis see päev, mil varjupaiga hoovi tatsas taadu, ohelelik näpu otsas ja küsis, kas see on tõsi, et meie Sarvik on siin? Läksime kuudi juurde vaatama. Esialgu jäi Sarvik solvunult kuuti ja peremehe kutsumise peale ei reageerinud. Kui lõpuks pika keelitamise peale välja tuli, heitis taadule vaid ühe pilgu ja tuli minu juurde. Laskus rinnuli lumme, tatsas esikäppadel ning kilkas ja kiunus... Peremees ütles, et ta ei

Foto: erakogu

Ülle koos oma kallite El Lobo ja Rokiga, kes kahjuks enam sel aastal temaga jõule ei tähistanud

ole iial näinud oma koera niimoodi käitumas.

Siiski ei olnud selles midagi ime-likku. Olin nii palju rääkinud koera-
le, kui tore ta on ja et peremees kindlasti tuleb... Lõpuks ometi oli tal mullegi midagi öelda: "Ta tuli! Näed, vaata, mu peremees tuli! Tuli! Tuli! Tuli!!!"

Sel päeval teadsin, et varjupaik on see koht, kus tahan alati olla. Nende hetkede nimel.

Redi - koer, kes ootas...

Redi saabus varjupaika peale seda, kui tema peremeest oli juba pikalt ja tagajärjetult otsitud. Arvatavasti pärit üksikust metsatalust, pererahvas ise vanadusest väeti ja nõder, et veel koera taga otsida... Redi aga ootas... Kui teised koerad harjuvad varjupaigaeluga kiiresti ja hakkavad end selle lõbusa karja suureks juhiks pidama nii väga, et ei raatsi jalutus- käigulegi minna, siis Redi silmad seisid ainiti vära-
val ja iga võõra nägemine ajas koera kõrvad kikki ja keha pingesse... äkki? Mida kuu edasi, seda kurvemaks ja lootusetumaks muutusid Redi silmad, ta ei tahtnud enam kutsika moodi hüpelda, hall koon vajus aina rohkem norgu...

Ja ometi tuli ka Redi päev. Üksik vanem meesterahvas soovis leida sama eakat sõpra, kellega koos vanaduspäevi veeta. Loomulikult oli see Redi ja ainult Redi, kelle juurde mehe viisime. See oli lummas hetk. Neil kahel oli vaja vaid ühte pilku

teineteisele, et asi oleks otsustatud. Vanahärra ei läinud isegi koera juurde, vaid pööras kannalt ringi, et minna dokumente vormistama. Siis juba tuli, et Redi rihma otsa võtta ja minna...

Redi oma peremehega elavad rahulikult ja õnnelikult. Redi ei lähe tavaliselt oma uue kodu juurest sammugi eemale, ta ei vaja piiravat aeda ega ketti... Vahel aga löövad tal välja "krutskid" ja siis peab peremees teda kavalusega majja meelitama, et koer koju jääks. Aga peremees ei pahanda, on ju kõigil meil oma "kiiksud" ja mis olekski üks koer ilma iseloomuta?

Donna

Olid veebruarikuu kõige külmemad päevad. Lõikav tuul ja pakane isegi keskpäeval aiateivastes praksumas. Just sellisel päeval poegis suur kollane koer lageda tae-
va all, varjuks vaid hõre lauvirn... Koer oli näljast nõrk, pekstud ja puretud, usaldamatu ja kuri... Ta kaitses elu eest ainukest kohta, mida enda omaks pidas, kohta, kus olid ta lapsed... Territooriumi valdajad ei pääsenud enam oma saematerjali juurde, appi kutsuti loomapüüdjad. Kutsikate kokkujamine oli lihtne- üksikest tillukest sooja pampu külmunud maa peal...

Koeraema aga oli toiduotsingutel.

Tema leidsime ühe memmekese aiast almust palumas.

Ligi me talle ei pääsenud ja oma

lapsi ta ka autos vinguvas ja vigisevas puntras ära ei tundnud - tema pere oli ju kindlas kohas. Kaks pikka külma tundi kemplesime, kasu ei midagi.

Kuni lõpuks, juba lahkumas, et uinuti ja abilistega naasta, ütlesime koerale - meie läheme, mõtle järele ja tule kaasa. Ja ta tuli! Tema silmades süttis mingi äratundmishelk, aeglaselt ja ettevaatlikult liikus avatud autouukse juurde ja ronis sisse. Sellest hetkest oli meil maailma parim ja targeim koer. Donnaks ristitud koer oskas igasugu trikke teha, oli väga kuulekas ja agar vestluskaaslane ning ülihea ja kannatlik ema oma suurele perele.

Neli pikka kuud kasvatas ja kantseldas ta oma lapsi, kes üksikest järele lahkusid, et uusi omanikke röömustama minna. Ning sügisel jõudis kätte ka Donna enda suurpäev. Tublisti kosunud ning läbi teinud väikese kirurgilise vahelesegamise, et tema elus enam selliseid hirmsaid hetki ei tuleks, sai ta päris oma pere, kes teda väga armastab ning ei väsi kiitmast, et ka varjupaigast võib saada koera, keda kõik imetlevad ja kiidavad.

Meie Donna on nüüd üle küla koer ja kellelgi ei tule enam pähe teda jalaga lüüa või talle koeri kallale ässitada. Donna on oma kodu tõsine kaitsja ja suurepärase mänguseltiline kõigile, kelle peremees väravast sisse lubab.

Milling

Kõige vapustavam lugu kõigist senikogetuist. Põlva - Värskaa maanteel lamas suur saksa lambakoer. Autod peatusid pidurite kriginal,

inimesed haarasid telefonide järele - koer on auto alla jäänud! Üles seati ohukolmnurgad. Milling vaatas seda melu väsinud pilgul ja langetas pea käppadele. Ta oli jõudnud inimesteni, nüüd oli kõik korras...

Milling ei olnud liiklusõnnetuse ohver. Arvatavasti metssigade eest oma kodu kaitstes haavata saanud ja kuu aega metsas lamanud, oli ta oma viimase jõu kokku võtnud ja roomanud ja komberdanud inimhäälte ja autode poole, roomanud, et mitte surra... Haavad täis vaklu, kasukas võimatuseni pulstunud, lootus kustumas, aga ta roomas. Esimene pilk sellel koerale ütles, et lootust ei ole. Kõige mõistlikum oleks tema piinad lõpetada.

Aga mingi arusaamatu rahu ja kindlus koera silmades ei lubanud seda otsust teha. Ning ketike koera kaelas, hõbedane amulett... Kirjutasime hoopis kohalikkude ajalehete lookese koerast, kes otse koerte põrgust tuli abi otsima.

Üks pere oli oma kallist koera kaua otsinud. Lootust peaaegu ei olnud enam, koerake oli vana ja haige, hiljuti käinud liigesteoperatsioonil. Aga ikka veel säilitati koera vaipa, millel ta ikka magas ja vaadati aknast välja - ehk ta ometi tuleb... Sel hommikul tuli postiljon. Ajaleht potsatas postkasti ja esimene, mida pererahvas seal nägi, oli nende Milling! Kohvikruusid ja hommikupuder jäid sinnapaika, ainuke, mis meeles oli, oli Millingu vaibake... See kaasa haaratud, läks lahti sõit sõbrale

järele.

Lootusetuid olukordi ei ole

Muldvana koeramemm Pauline leiti metsast, kuhu ta oli kraavimudasse jalgupidi kinni jäänud. Teadmata aja seal oma saatust oodanud, suutmata välja roomata. Aga Pauline saatuseks ei olnud metsas nälga surra, üks hea inimene juhtus mööda minema, sikutas vanakese välja, pesi puhtaks, söötis kõhu täis ja asus tema omanikke otsima.

Mõne aja pärast saabus Pauline varjupaika. Ei tekkinud tal sealgi erilisi väljavaateid, nii vanale ja haigele koerale peremeest leida näis olevat võimatu. Ka varjupaiga töötajad on inimesed ja otsust edasi lükates ainult suurendame omaenda süümepiinu. Langetasime selle otsuse ja määrasime päeva, mil vana vaevatud loom vikerkaaresilla taha peab minema. Siiski otsustasime võidelda Pauline eest viimase hetkeni.

Sündis Facebooki lehekülj "Loomadetektiiv", sündis selleks, et aidata lootusetuid loomi.

Jõudis päev, mil pidime armaksasaanud loomaga hüvasti jätma. Aga kui väga midagi soovida, siis imed juhtuvad. Helises telefon ja üks hea inimene ütles, et soovib pakkuda Paulinele kodu. Veterinaar, kes ka

väga Pauline pärast südant valutas, sai kergendustundega koju jääda. Loomsete jäätmete auto sõitis ära ilma Paulineta. Pauline ronis hoopis uhkesse musta limusiini ja algas sõit tormivarju - just sügistormi õhtul toimus see sõit - väga sümbolne kõigi asjaosaliste jaoks. Pauline- eluaegne külakoer - elab nüüd pealinnas. Jalutab ilma rihmata, hoiab väga oma peret ja nende rõõmuks õppis selgeks isegi järsust trepist käimise. Pauline tõi endaga kaasa palju valgust ja rõõmu sellesse perre.

Teine koer, kes "loomadetektiiv" abiga lootusetuna näivast olukorrast välja tuli, on Lontu, tema läks koju isegi veidi varem, kui Pauline. Neli aastat varjupaigas oma saatust oodanud Lontule ei lootnud me enam kodu leida. Olgugi, et koer Match - Schow-It varjupaigale karika tõi ja igati oma taibukust näitas, oli ta külaliste jaoks eimidagiütlev suur must lontrus. Aga lõpuks leidis siiski tore noor pere, kes Lontut veidi "proovides", leidis, et see on just see õige koer, kes nende perre sobib. Nüüd elab Lontu laste ja teise koeraga väga õnneliku pereelu, pikk ootus on unustusse vajunud, jõulud võivad tulla.

Soovime meiegi Võru varjupaigast jõulurahu ja õnne kõigile meilt lahkunud loomadele, nende peredele ja kõigile kõigile, kellele ei ole ükskõik meie väiksemate vendade saatust.

Vanahärra Rafaeli uus elu

Rafael oli kümme aastat elanud

” Ta tuli! Näed, vaata, mu peremees tuli! Tuli!!!

” Nüüd elab Lontu lastega õnneliku pereelu

” Ikka veel säilitati koera vaipa, millel ta magas

väga inimlikes tingimustes. Saanud söögilaualt parimad palad, olnud armastatud ja austatud ja külmadel talveöödel isegi perenaise kaissu magama pääsenud. Rafael elas kõige õnnelikuma koera kõige õnnelikumat elu. Küla peal olid pruudid, kelle juurde Rafi kohusetundlikult tädiranda käis, olid teised alfaisased, kellega mõõtu võtta ja mis peaasi, oli kodu, kuhu tagasi tulla ja kus tõrelemise asemel kallistati.

Kuni ühel külmal ööl perenaine enam ei nohisenud... Rafael soojendas tema jahtuvat keha oma soojusega. Aga sellest polnud abi... Mõõdusid tunnid, tulid võõrad inimesed ja viisid perenaise ära. Mõõdusid päevad, tulid imelike lõhnadega inimesed ja viisid kaasa ka Rafaeli.

Võiks arvata, et Rafael jäi oma kallist perenaist leinama elu lõpuni. Aga see lugu nii ei lõpe. Parimais aastais parajalt paks ja suur koerahärra ei kaotanud uues olukorras pead. Ta oli üdini täis optimismi ja elutahet. Toaeluga harjunud koer ei soovinud üksi nurgas konutada, vaid liitus kohe klähviva ja hüpleva seltskonnaga. Üsna peagi selgus, et Rafaelist on saanud selle seltskonna hing- kõikenägev, kõiketeadev ja kõige agaram. Alalõpmata oskas end ketist lahti nihverdada ja jooksis rõõmsalt talitajat otsima - kas sa juba ootasid mind? Lähme nüüd kuhugi! Teiste koertega oli sõbralik, aga kui kord arutu ja jõust pakatav Noor-Ants vabadesse pääses ja omast arust vana ja väetit taati tuuseldama läks, päädis see suure hädakisa ja lõhkise mokaga noore ülbiku jaoks.

Rafaeli ootus venis üsna pikale, peaaegu lumest lumeni. Ning Rafael avaldas Facebooki lehekülgedel juba mitu kosjakuulutust, et leida see uus südamedaam, keda ta nii rõõmsalt ootas. Lõpuks daam tuligi. Daamil oli kaasas ka "taskulõvi", kes kohe üritas endast viis korda suuremat konkurenti tükkideks rebida ja nahka pista. Rafi tasakaalukus ja heasüdamikkus jäid võitjaks- pisike karvakera taltus ja oli lõpuks nõus selle suure peletisega isegi ühte autosse ronima. Kuigi pahast söimlemist kostis veel niikaua, kui auto meie silmist kadus. Kadus meie elust ka see tore härrasmees, et alustada uut elu uue sõbranna kõrval.

Pärnu varjupaiga töövõidud

Aasta alguses kinkis ettevõtte Nordic Houses Pärnu varjupaigale 12 uut kuuti. Sellest päevast on jäänud hea sõprus kahe organisatsiooni vahel ning kevadel 2014 on oodata veelkord nende abi uue koeramaja näol.

Märtsis valmis veterinaarsoojak ning samast ajast on ka kohapeal veterinaar toimetamas. Samal kuul toetas meid ka LC Pärnu Livonia klubi koostöös Est-Doma OÜ-ga soetades meile mikroskoobi.

Mais korraldati Entrum projekti raames heategevuslik kontsert uue koeramaja soetamiseks, mille loodetavasti saame 2014 kevadel.

Oktoobris hakka-

sime teostama eraisikute kasside steriliseerimiseks/kastreerimiseks operatsioone soodsa hinnaga. Me ei tegele ainult tagajärgedage vaid tegelema ka ennetustööga.

Novembri lõpus sai Pärnu varjupaik enda territooriumile tänu linnavalitsusele ka kanalisatsiooni.

Anni (vasakul) koos abistajatega Pärnu vanalinna põhikoolist 2012. a detsembris

Ülepopulatsioon tapab kasse!

Pärnu kodutute loomade varjupaigas on võimalik steriliseerida/kastreerida oma kass. Operatsioone teostab Aivi Org.

Emase kassi steriliseerimine 15 eurot

Isase kassi kastreerimine 10 eurot

Lõikused toimuvad igal reedel, eelnevalt registreerides nr 53 425 337 (E-R 09.00-17.00)

Hea aasta Viljandi varjupaigas

Aasta 2013 on Viljandi varjupaigas jäänud meelde väga paljude positiivsete sündmustega.

SIIRI MÄNGLI
Viljandi varjupaiga juhataja

Varakevadel valmis meie super-tublilise vabatahtlike abiga uhiuus ja imeilus suur kassituba. Ruum sai nii ainulaadne ja omanäoline, et nii televisioon kui ajakirjandus tundsid selle vastu elavat huvi.

Mai alguse Teeme Ära talgute käigus sai purustatud meie kõigi aegade rekord vabatahtlike abikäte näol kelle abiga sai tehtud varjupaik loomadele palju kodusemaks.

Varjupaik sai suvel 11 uhiuut kõikidele nõuetele vastavat koerakuuti mis said ka sügiseks kõik paikaka seatud.

Meie suurim murelaps koer Bertil kes sattus varjupaika 2012. aasta kevadel väga halvas seisus ning kelle ravi jääb kestma kogu ta eluaja sai vastu talve omale imetoreda hoiukodu.

Pesaleidja kassitupa on Viljandi varjupaigast viidud kümneid kasse kes on meiega aega veetnud juba aastast 2007. Sealt on enamused juba uues kodus. Pikk pai pesaleidja vabatahtlikele Viljandi varjupaiga poolt!

Suurim rõõm on tõdeda seda, et sel aastal tundsin ma esmakordselt, et varjupaik on tööhoo sisse saanud, inimesed on teadlikumad oma õigustest ja kohustustest ning

Umbes sellise tunde tekitab Viljandi uus kassituba kõigis kassides

märkavad hädas olevaid loomi üha suurema tõenäosusega. Ja mitte ainult ei märka vaid on nõus tegema vabatahtlikult koostööd loomade abistamiseks.

Väga paljud suure südamega inimesed on leidnud tee varjupaika

selleks, et loomadega aega veeta ja lihtsalt hea sõnaga meie tööd toetada. See positiivne tagasiside hoolivatelt inimestelt ongi suurim tänu mis nii loomad ku personal saada võivad.

Varjupaiga 5 nädala loom

11.11-15.12

"Nädala loomad" on rubriik, kus tutvustame igal nädalal Varjupaikade MTÜ Facebooki fännilehel esile tõstetud loomi uudiskirjale eelnenuid viiel nädalal.

Kui soovid loomi aidata või nende kohta lisa, külasta palun meie Facebooki fännilehte www.facebook.com/VarjupaikadeMTY

2.-8. detsember

Marta ja Klara on nagu Robi ja Bobi - teevad kõike koos! Sündinud veebruaris 2013, ilusad kõrgejalgsed hundikoerad. Hästi aktiivsed, õpihimulised, hoiavad õue võõrastest kassidest puhta ja hauguvad külaliste peale, aga pole kurjad. Armastavad väga seltsi, mängida ning jalutada.

18.-24. november

Moona on graatsiline saksa lambakoera meenutav koerapreili, kes ootab endale uut peremeest Võru varjupaigas. Kaunis Moona on inimese vastu sõbralik ja aktiivne tegelane, kes naudib koos peremehga pikki jalutuskäike ja mängimist. Moona on vaksineeritud ja kiibistatud ning loovutamise hetkeks ka steriliseeritud.

Donna on armas koeratüdruk. Talle meeldib olla kaisus, liputab saba nii kuis jaksab. Kassid talle küll väga ei meeldi, küll aga inimesed. Mehi ta koju ei too ja pisiperet ei maksa temalt samuti oodata. Donna ootab sind Viljandi varjupaigas.

9.-15. detsember

Andorra on omapärase välimusega ilus kiisupreili, kes ootab endale uut kodu Pärnu varjupaigas.

Tema paks, kohev, pikk säbruline kasukas ja võluvad helerohelised silmad teevad temast eriliselt omapärase kaunitari. Iseloomult on Andorra rahulik ja väga sõbralik, naudib inimese lähedust.

25. nov - 1. dets

16.-22. detsember

Nupsu leiti Jõgeva vallast teepervelt, kuhu ta paistis olevat koos auto ja jalamatiga jäetud. Kutsikas ootas, kuni tulid head inimesed ja ta tuppa sooja viisid. Nepsu on umbes kuuekuune isane kutsikas. Nupsu ootab sind Virumaa varjupaigas.

Soovid hakata vabatahtlikuks?
Vaata, kus abikäsi puudu on
ja võta organisatsiooniga ühendust!

Soovid aidata?

Meie varjupaikades ootab pidevalt uut kodu ligi 200 koera ja üle 400 kassi. Nad kõik vajavad toitu, arstiabi ja peavarju. Aita meil aidata! Anneta endale sobiv summa Varjupaikade MTÜ kontole SEB pangas 10220068203017.

Kui soovid aidata konkreetset varjupaika, lisa selgitusse märksõna: Pärnu, Viljandi, Virumaa, Valga või Võru.

Kuidas aidata?

- Anneta Swedbanki annetuskokkonnas ->
- Sõlmi püsikorraldusleping oma pangas ->
- Tutvu tarvilike asjade nimekirjaga ->
- Vaata lisa www.varjupaik.ee**

 PURINA
Your Pet, Our Passion.®

www.purina.nestle.ee